

Nr 574

Av herr **Isacson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 48, angående omorganisation av de fiskesakkunniga organen i vattenmål, m. m.

(Lika lydande med motion nr 678 i Andra kammaren)

Departementschefens förslag i proposition 48/1962 bygger väsentligen på de synpunkter som år 1961 framlagts av särskilde utredningsmannen Åke Sylwan. Remissvaren är icke entydiga. Flera remissinstanser har velat bibehålla sötvattenslaboratoriet i sin nuvarande organisation. Många skäl talar dock för att fiskeriintendenterna i övre norra och nedre norra distriktet erhåller en förstärkning av den organisation som här finns. Departementschefen har också lagt särskild vikt vid att förstärka verksamheten i Norrland. Ur ekonomisk synpunkt anser jag också detta vara riktigt, så mycket mer som denna verksamhet i stort kommer att bekostas av medel som inflyter på prövning av vattenmål.

Då det gäller mellersta distriktet samt organisationen i södra Sverige måste jag anföra en mot departementschefen avvikande uppfattning. Någon reell förstärkning har inte skett beträffande mellersta distriktet och någon som helst förändring av fiskeriintendentorganisationerna i övriga delar av södra Sverige har departementschefen inte velat ta ställning till. Redan nu synes det vara så att mellersta distriktet är överhopat av arbetsuppgifter. Trots detta anförs i propositionen att detta distrikt bör kunna utlåna personal för erforderliga utredningar inom de södra distriktet. Jag förmenar att detta icke är möjligt såvida inte eftersläpningen skall fortfara.

Såväl utredningsmannen som departementschefen tycks fästa stora förhoppningar vid schablonvärdering av skador för fisket i vattenmål. Man synes förmena att sådan schablonvärdering skulle påskynda utredningsarbetet. Erfarenheter från flera vattenmål har emellertid visat att då sökanden icke försett ärendena med regelrätta fiskerättsutredningar har tidsödande kompletteringar begärts av intressenterna. Uppskov i och för sådana undersökningar har härvid kommit att fördröja målbehandlingen. Fiskerättsutredningar synes mer och mer vara beroende av den biologiska forskningen på området.

Tyngdpunkten i vattenmålen ligger nu helt i norra Sverige och får sättas helt i samband med pågående sjöregleringar och vattenkraftsbyggnationer. Fisket i landets södra delar kommer emellertid av det starkt ökande fritidsfisket att få allt större värde, då fiskevattnen inom detta område ligger

inom nära räckhåll för större delen av befolkningen. Människors legitima behov av fritidssysselsättning och deras ökade möjligheter att under fritiden odla fritidsintressen av det slag som fiske innebär, kommer alltmer att ställa krav på förbättrade möjligheter inom sportfisket. Vi har i våra sjöar och vattendrag stora möjligheter att förbättra fiskebeståndet, bl.a. med laxfiskar av olika slag. Att intresset för fritidsfisket är stort vittnar de ständigt stigande siffrorna för medlemsantal hos fiskeklubbarna om. Fiskefrämjandet har även ökat sitt medlemsantal under senare år mycket kraftigt. År 1951 fanns inom organisationen 1 924 medlemmar. År 1960 var medlemsantalet 31 510.

Vattnen i Sydsverige har dock tidigt utbyggts för kraftändamål och är starkt påverkade av industrien och tätorter. Ehuru ännu flera betydande sjöregleringar och kraftverksbyggen är eller blir aktuella i södra Sverige, kommer dock det viktigaste arbetet för fiskeritjänstemännen att bli ett återupprättande av fisket i redan utbyggda vatten. En omprövning av de åtgärder som utdömts enligt vattenlagens 2 kap. 8 § är numera möjlig och torde ge arbetsuppgifter för ett stort antal fiskeribiologer. En nackdel med dessa problem är dock det förhållandet, att en omprövning av utdömda åtgärder ej bekostas av kraftverksintresset som fallet är när det gäller nya utbyggnader och regleringar.

Med hänsyn härtill måste jag ifrågasätta om organisationen för mellersta distriktet samt samtliga södra distrikt på litet sikt har fått en lämplig utformning. Bl. a. måste anföras att fiskeriintendenterna helt saknar biträden eller kontorshjälp. Många skäl talar för att organisationen inom detta område får bli föremål för en ny utredning där samtliga de här angivna spörsmålen tas upp. Inte minst med tanke på fritidsfiskets allt större betydelse och möjligheterna att förse fiskevattnen med förbättrad fiskproduktion bör dessa frågor snarast utredas. Frågan om obligatoriskt fiskekort för att ge inkomster åt en sådan verksamhet borde även diskuteras i detta sammanhang. Utan en väl utbyggd biologisk forskning på området synes dessa frågor inte kunna få en tillfredsställande lösning.

Man kan ifrågasätta om inte fiskeriintendenterna i södra distrikten skulle kunna till sitt förfogande få en gemensam medarbetarstab. Man kan även fråga sig om inte mellersta distriktet borde inordnas i en sådan gemensam plan. En annan och mera central förläggning än den den nu till Gävle föreslagna kan i detta sammanhang också ifrågasättas.

Jag vill därför föreslå att den av chefen för jordbruksdepartementet nyligen tillsatta utredningen rörande organisationen av fiskeristyrelsens laboratorieverksamhet m. m. jämväl får till uppgift att lämna förslag om en översyn av fiskeriintendentsorganisationen i mellersta och södra distriktet. En förstärkning av fiskeriintendentsorganisationen för österhavets och västerhavets distrikt bör därvid jämväl bli föremål för prövning.

Med hänsyn till vad sålunda anförts får jag hemställa,
att riksdagen måtte besluta
att organisationen för mellersta och södra distrikten samt
västerhavets och österhavets distrikt icke nu måtte fast-
ställas av riksdagen utan göras till föremål för ny utredning
varvid de i motionen framförda synpunkterna bör beaktas.

Stockholm den 13 mars 1962

Birger Isacson
